

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2018. január 31. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérlete miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2017. szeptember 12. napján kelt 16.B.39/2016/21. számú ítéletét megváltoztatja azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre súlyosítja.

A vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét azzal, hogy a vádlott tartózkodási helye:

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék 2017. szeptember 12. napján kihirdetett 16.B.39/2016/21. számú ítéletében **vádlott neve** vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében /Btk. 164. § (3) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat/. Ezért a vádlottat 10 hónap, végrehajtásában 1 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. Rendelkezett a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsátás időpontjáról, a bűnjelről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az elsőfokon eljáró ügyész a vádlott terhére, súlyosítás végett, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében, a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A **Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.331/2017/1-I. számú átiratában** az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Kifejtette, hogy a törvényszék igen részletes és a perrendi szabályoknak megfelelően lefolytatott bizonyítási eljárás során teljes körűen eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének és ennek eredményeképpen hiánytalan, az iratokkal összhangban álló tényállást állapított meg.

Rámutatott, hogy a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok megfelelő mértékű értékelésével, logikus okfejtéssel mutatta be a tényállás megállapításának folyamatát, amivel maradéktalanul eleget tett indokolási kötelezettségének.

A terhelt bűnösségére vont következtetést okszerűnek, a bűncselekmény minősítését és megnevezését törvényesnek tartotta.

A bűnösségi körülmények részleges korrekciója mellett a büntetés súlyosítását tartotta indokoltnak. Álláspontja szerint az a körülmény, hogy a vádlott, mint a vadásztársaság tisztségviselője egy, részben a társaság által szervezett rendezvényen követett el bűncselekményt, mindenképpen terhére esik latba, mint ahogy a cselekmény garázda jellegű, előzménymentes, motiválatlan jellege

is. Hivatkozott arra, hogy a bíróság számára a cselekmény kísérleti szakban maradása teremtett alapot a kétszeres enyhítés lehetőségének kihasználására, jelen eset azonban befejezett és közeli a kísérlet, mely a kísérleti szakban maradás, mint enyhítő körülmény enyhítő hatását jelentős mértékben lerontja.

Kifejtette, hogy a vádlott javára szóló, nyomatékos enyhítő körülmények ugyan nem teszik szükségessé a terhelttel szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását, azonban sem a kétszeres enyhítés, sem a büntetés végrehajtása felfüggesztésének minimum tartamban történő megállapítása nem indokolt.

Az ítélet indokolásában egy elírást kért javítani.

Mindezekre figyelemmel a törvényszék ítéletének megváltoztatását indítványozta azzal, hogy az ítélőtábla a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát, valamint a felfüggesztés próbaidejét egyaránt jelentős mértékben emelje meg, míg egyebekben - a súlyosító körülmények kiegészítését illetően az elírás helyesbítését követően - hagyja helyben.

védő fellebbezése írásbeli indokolásában, illetve a főügyési átiratra tett észrevételében - fellebbezését fenntartva - elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletétől eltérő tényállás megállapítását és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a vádlottat bizonyítottság hiányában mentse fel az ellene emelt vád alól és állapítsa meg, hogy az eljárás során felmerült bünygyi költséget az állam viseli. Másodlagos indítványában a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését és védencc elözetes mentesítésben részesítését indítványozta.

elsőfokú bíróság ítéletétől eltérő tényállás megállapítására és **vádlott neve** vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésére tett indítványa alátámasztására a védelem elsősorban arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a fel nem oldott ellentmondásokra is figyelemmel elvetette a vádlott és a védelmében nyilatkozó tanúk vallomásait - szemben a sértetti tanúk vallomásaival - a vádlott és sértett egymáshoz viszonyított elhelyezkedése, a sértett által a vádlottra irányuló bántalmazás, annak módja, valamint **vádlott nevené** elhelyezkedése és egymáshoz való viszonyulásuk, valamint a sértett ittassága, vérző sérülései és az elkövetési eszköz tekintetében, ugyanakkor a bizonyítékok körében nem tulajdonított jelentőséget a sértetti közrehatásnak és nem állapította meg, hogy a sértett és a vádlott között dulakodás alakult ki. E tekintetben a tényállást hiányosnak s íratellenesnek nevezte.

Másodsorban arra hívta fel a figyelmet, hogy álláspontja szerint megalapozatlan a sértett csökulccsal történt bántalmazásának ítéleti megállapítása is, mivel ezt csak a sértett állította, és vallomását egyetlenegy szemtanú sem támasztotta alá. Felhozta azt is, hogy tényállás szerint a sértettet a felesége támogatta el a helyszínről, mert a sérülése miatt bizonytalan volt a járása, melyet cáfol **A.A.** valamint **B.B.** tanú vallomása, akik egybehangzóan azt állítják, hogy a sértett saját lábán távozott a helyszínről. Sérrelmezte azt is, hogy a bíróság a tényállás alapjául szolgáló tanúvallomásokat nem teljes körűen vette a tényállás részévé, voltak olyan cselekményrészek, melyek vonatkozásában ezen tanúk vallomásaival ellentétes tényállást állapított meg, ezért arra következtetett a védelem, hogy azon tanúk vallomása sem szolgált alapul maradéktalanul a tényállás megállapítására, melyeket az elsőfokú bíróság elfogulatlanak és többé-kevésbé egybehangzónak tekintett.

Arra is hivatkozott, hogy megalapozatlan az ítéletnek a sértett mentalitására, jellemére vonatkozó megállapítása, mely szerint nem sikerült kétséget kizáróan bizonyítani azon tény, hogy a sértett személyiségét az agresszív magatartás jellemzi.

Álláspontja szerint - mivel tanúk nyilatkozatai ellentmondásosak - nem sikerült minden kétséget kizáróan feltárni a vádbeli nap eseményeit és azt kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a vádlott bántalmazásából keletkeztek a sértett életveszélyt eredményező sérülései, ugyanakkor további

bizonyításra, - az ügyben lehetséges valamennyi, a bíróság által már lefolytatott bizonyításra tekintettel - nincs lehetőség.

A büntetés enyhítése tárgyában tett másodlagos indítványát a sértetti közrehatással, az előzetes mentesítés alkalmazására vonatkozó kérelmét pedig a vádlott kifogástalan előéletével és társadalmi szerepével indokolta.

A másodfokú bíróság **nyilvános ülésén** megjelent **ügyész** a fellebbviteli főügyészség indítványát változatlanul fenntartotta, a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság teljeskörűen eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, az általa megállapított tényállás megalapozott. A védelmi által írásban kifejtettekkel kapcsolatban kifejtette, hogy a megalapozatlanságra hivatkozás a bizonyítékok újraértékelését célozzák, ez azonban a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet. Rámutatott, hogy az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett a törvényszék, logikus okfejtéssel mutatta be a tényállás megállapításának folyamatát.

E körben kiemelte a vádlott, illetve az ő vallomását alátámasztó vallomásoknak a bemutatását a sértett által vallomása szerint sérelmére elkövetett bántalmazással kapcsolatban, illetve a sértett esetleges vérzése tekintetében. Bemutatta a sértett, a sértett felesége, **C.C., D.D., E.E.** és a vádlott vallomásaiban rejlő ellentmondásokat a vádlottat ért bántalmazás folyamatáról és a szemtanúk valamint a vádlott érdekkörébe tartozó tanúk által előadottakat a sértett fejsérülésének észlelésével kapcsolatban. Hivatkozott arra, hogy indokolási kötelezettségét a törvényszék maradéktalanul teljesítette és helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és nem tévedett a cselekmény minősítését illetően sem. A súlyosító körülmények kiegészítését indítványozta az ilyen jellegű bűncselekményeknek az elszaporodottságával, valamint a garázda, motiválatlan előzmény nélküli elkövetési móddal.

Minderre tekintettel indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát és a felfüggesztés próbaidejét egyaránt jelentős mértékben emelje fel, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet a súlyosító körülmények kiegészítését, illetve az elírás helyesbítését követően hagyja helyben.

vádlott neve vádlott védője perbeszédében - fenntartva felmentésre illetve enyhítésre irányuló fellebbezését - az írásban benyújtott indokolása figyelembe vételét kérte. Hivatkozott még arra is, hogy a sértett közrehatása vonatkozásában a vádhatóság ellentmondásosnak látja a vádlott vallomását alátámasztó tanúvallomásokat, ugyanakkor nem tett arról említést, hogy a sértett felesége is látta ennek a bántalmazásnak azt a mozdulatát, ahogy a földre került a vádlott. Álláspontja szerint a tényállást e vonatkozásában erre tekintettel ki kell egészíteni. A sértett vérző sérülésével kapcsolatosan azért tartotta megalapozatlannak az elsőfokú bíróság ítéletét, mert olyan tanúra hivatkozik az ítélet (és az ügyészség is), akik nem voltak szemtanúi az esetnek, csak később találkoztak a vádlottal. A garázda, előzmények nélküli elkövetési mód súlyosító körülményként történő értékelésére tett ügyészi indítványt nem tartotta megalapozottnak, sőt arra hivatkozott, hogy a sértett közrehatása, a sértett kezdeményező, bántalmazó magatartása váltotta ki a konfliktust. Elsődlegesen a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta, másodlagos indítványa pedig enyhébb büntetés kiszabására, a vádlott előzetes mentesítésére irányult.

Az ügyész viszontválaszában kifejtette, jelen ügyben nincs sértetti közrehatás. A tényállásban enyhítő körülményként rögzítésre került a büntetlen előélet, azonban a vádlott rendőrként 20 év szolgálati jogviszony után vonult nyugdíjba, ezért ennek a nyomatéka kevés, ugyanis a rendőri hivatás ellátásához büntetlen előélet szükséges.

vádlott neve vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában előadta, hogy sajnálja, hogy így történt ez a dolog. Kifejtette, hogy 20 éves szolgálati ideje alatt kitüntetésekkel kapott és úgy gondolja, hogy ő maga és a családja is fegyelmezett családi életet élnek, nem garázda életmódot folytatnak, sem ezelőtt, sem utána nem bántott senkit sem.

Az ítélet tábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt teljes körűen felülvizsgálta a Be.348.§ (1) bekezdés értelmében, melynek eredményeképpen sem a felmentésre, sem az enyhítésre irányuló fellebbezést nem találta alaposnak, alapos viszont a fellebbezési főügyésznek a próbaidő tartamának hosszabbítására, a védelemnek az előzetes mentesítésre irányuló indítványa, valamint a fellebbezési főügyésznek a súlyosító körülmények korrekciójának szükségességére tett észrevétele.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna.

A törvényszék a négy tárgyalási napon felvett, széles körű bizonyítási eljárásában kihallgatva **vádlott neve** vádlottat, **F.F.** sértettet, **G.G.**, **H.H.**, **vádlott nevené**, **D.D.**, **E.E.**, **C.C.**, **F.F.né**, **I.I.**, **B.B.**, **A.A.**, **J.J.** tanúkat, ismertette a vádlott vonatkozásában készült igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt, meghallgatva dr. Steltzer Ferenc igazságügyi orvos-szakértőt és dr. Nemessuri Judit igazságügyi elmeorvos-szakértőt, a sértett sérülései és az esetleges maradandó fogyatékoság fennállása tekintetében. Ismertette dr. Kovács Judit igazságügyi orvos-szakértő véleményeit és a szakértőt meg is hallgatta, a tanúk vallomásai, valamint a tanúk és a vádlott vallomásai közötti ellentmondások feloldása érdekében szembesítéseket fogantatosított, ismertette a per releváns iratait, a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, a rendőri jelentéseket és egyéb iratokat. Feltárt valamennyi bizonyítékot, amely az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesnek mutatkozott.

A törvényszék - a vádlott védekezését áttekintve - indokolási kötelezettségének is eleget tett, számba vette a vádlotti nyilatkozatokat és a tanúvallomásokat, ezeket részletesen elemezte. Nem csak bemutatta, ki milyen nyilatkozatot tett a vádbeli eseményekről, hanem a vallomások közötti ellentmondásokat is feltárta, azokat megkísérelte feloldani.

A tanúként meghallgatott személyek köre három csoportba volt osztható, de két teljesen, minden körülmény tekintetében egyforma tartalmú tanúvallomás nem volt, a nyomozati szakban és a bírósági eljárásban. Sem a vádlotti, sem a tanúk által tett nyilatkozatok nem voltak a korábbiakkal egybecsengőek és ellentmondásmentesek. Ahogy az elsőfokú bíróság is hivatkozott rá, ennek oka részben abban rejlett, hogy nem egyszerre, nem egy helyről és nem teljes folyamatában észlelték az eseményeket. Az ellentmondások másik köre abból adódott, hogy a sértett tanúi és a vádlott tanúi alapjaiban eltérően nyilatkoztak az eseményekkel kapcsolatban, **G.G.** és **H.H.** tanúk pedig csak a sértett vérző fejsérülésével kapcsolatban tudtak érdemben nyilatkozni.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a vádlotti vallomást, **E.E.**, **D.D.**, **vádlott nevené** és **C.C.** vallomásait, feltárta a közöttük lévő alapvető és lényegi ellentmondásokat és nagyon alaposan indokolta, miért nem az ő vallomásaikra, hanem a **F.F.** sértett, **F.F.-né**, **I.I.**, **B.B.**, **A.A.**, **G.G.** és **H.H.** tanúk vallomásaira és a sértettet ért sérülés tekintetében azt alátámasztó igazságügyi orvos-szakértői véleményre alapozta a tényállást.

A sértett elismerte, hogy üdvözlésként megütötte a vádlott hátát, azt is elmondta, hogy ezután a vádlott indulattal, majd támadólag fordult felé, ezt **A.A.** és **I.I.** vallomásai megerősítették. Ami a sértett fejsérülését és az azt okozó eszközt illeti, nem foghat helyt az a vádlotti állítás, mely szerint azt nem ő okozta, illetve védelem azon állítása, mely szerint a csökölcseről, mint az elkövetés eszközéről a sértetten kívül senki nem tett említést.

A sérülés keletkezését követően F.F. sértett rögtön orvosi ellátásra jelentkezett, az őt a helyszínen ellátó H.H. orvos és G.G. következetes nyilatkozatot tettek magáról a sérülésről és arról is, hogy a vádbeli napon a k-iak sátránál érte fejsérülés a sértettet. A sértett is ekként számolt be a sérülése keletkezésének körülményeiről, hogy azt neki a vádlott okozta. Több tanú (I.I., A.A. és B.B. tanú) vallomása is azt támasztotta alá, hogy a sértett és a vádlott közt volt olyan szituáció, melyben a sértettnek sérülése keletkezhetett.

A csőkulcs használatáról sem egyedül a sértett tett említést és ugyan a vádlott nemcsak annak használatát, hanem a helyszínen való fellelhetőségét is tagadta, az elfogulatlan A.A. tanú következetesen számolt be arról, hogy ő elvett egy ilyen eszközt a vádlottól, azt letette, majd a vádlott azt vitte el magával. A sértett sérüléseit rögzítő látélet és az ügyben beszerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény, valamint az igazságügyi orvos-szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata is azt támasztja alá, hogy a sértett fejsérülését az általa hivatkozott csőkulccsal okozhatta az elkövető. Az elsőfokú bíróság indokolásában meggyőző magyarázatot adott arra, hogy miért nem fogadta el a vádlott védekezését és helyesen, minden körülmény részletes elemzésével vezette le indokolásában, hogy miként állapította meg a váddal egyezően azt, hogy a sértett sérüléseit a vádlott okozta a 2015. augusztus 15. napján tartott vadásznapi rendezvényen egyrészt puszta kézzel, másrészt a kezében lévő csőkulccsal.

Az eljárási és logikai hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, ezért a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek. Másodfokon a védő fellebbezésének indokolásában írt, a bizonyítékok máskénti mérlegelésére felhozott érvek nem foghattak helyt.

A megalapozott tényállás csupán kisebb pontosításokra szorul, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

Az ítélet tábla a történeti részből az ítélet 2. oldalának 3. bekezdésében írtakat mellőzi, tekintettel arra, hogy az ott szereplő ténymegállapítások a vádbeli eseményeket követően történetekről szólnak, a felülbírálattal érintett cselekmények elbírálásához nem kapcsolhatóak.

Az ítélet tábla a történeti részt az ítélet 2. oldal eredeti 6. bekezdésének 1. sorában azzal pontosítja, hogy az „ekkor” kifejezés helyesen „21 óra tájban”

Az ítélet tábla a történeti részt az ítélet 3. oldal 3. bekezdésének 5. sorától a vádlotti bántalmazás következtében keletkezett sérülés leírását azzal pontosítja, hogy a sértett „a hajas fejbőr 3 centiméter U alakú felületes repesztett sebzését, a jobb oldali halánték-fali átmeneténél a koponyacsont mindhárom rétegére ráterjedő benyomatos, darabos koponyacsonttörést szenvedett el”.

Az ítélet tábla a történeti részből az ítélet 3. oldalának 4. bekezdésében írtakat mellőzi, az ott leírtakat az indokolás részének tekinti.

Az így pontosított tényállás a bizonyítás anyagának megfelelő, minden tekintetben megalapozott, az ítélet tábla is erre alapította a határozatát a Be. 351.§ (1) bekezdése értelmében.

A vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék és a bűncselekmény megnevezése és különös részi minősítése is helyes.

A törvényszék az alanyi és tárgyi oldal vizsgálatát a 3/2013. Büntető jogegységi határozat elveinek figyelembe vételével elvégezte, helyes következtetést volt le arra, hogy a vádlott a testi sértés okozásának szándékával bántalmazta a sértettet s ennek során az eszközre és a támadott testtájékra (jobb oldali halánték-fali csont és koponyacsont átmenete) is figyelemmel tisztában kellett lennie az életveszélyes sérülés bekövetkeztének reális lehetőségével, amelybe belenyugodott.

A szándékosság enyhébb alakzatát az jellemzi, hogy az elkövető közömbös a következményekkel szemben, a pozitív érzelmi színeződés hiányzik, tisztában van azzal, hogy a cselekményének társadalomra veszélyes következményei lesznek, ennek ellenére belenyugszik bekövetkezésükbe. Belenyugvását az bizonyítja, hogy a következmények előrelátása sem tartja vissza cselekmény elkövetésétől, cselekménye akart.

A hivatkozott Jogegységi Határozat 4. pontja kiemeli, hogy életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja vagy ebbe belenyugodva cselekszik. A gyakorlatban az életveszélyes eredményt érintő szándék eventuális formában jelentkezik. Ha az életveszélyre is kiterjedő szándék megállapítható, ez az eredmény azonban elmarad (tehát még közvetett életveszély sem következett be), az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének megállapítására kerülhet sor.

A testi sértésre irányuló szándék alanyi és tárgyi elemeit vizsgálva megállapítható, hogy a vádlott indulatból, fém eszközt is használva (csőkulcs) mért ütések a sértett fejére, három alkalommal ütött, két alkalommal kézzel, egy alkalommal pedig a csőkulccsal. Mindezekből következik, hogy szándéka testi sértés okozására irányult, a fejtetőt ért támadása és az általa használt eszköz keménysége folytán tisztában kellett lennie azzal, hogy ez súlyos következményekkel is járhat. Életveszélyes sérülés, mint eredmény tekintetében eshetőleges szándéka ekként bizonyított, mivel azonban az eredmény elmaradt e minősített eset kísérlete róható terhére.

*Egy elírást javít az ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolásában, az ítélet 13. oldala utolsó sorában a „I.I.” név helyesen „**vádlott neve**”:*

A büntetés kiszabása során a törvényszék túlnyomórészt teljes körűen feltárta és számba vette a terhelt javára és terhére értékelhető körülményeket. További súlyosító körülmény a garázda elkövetési mód, a vádlottnak nem volt oka a sértett bántalmazására, szubjektíven érzékelt támadásként a sértetti magatartást.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a súlyosító tényezőhöz képest nagy számú és nyomatékát tekintve jelentős enyhítő szempontokat is, helyesen hivatkozott arra, hogy enyhítőleg hat a vádlott társadalmi szervezetben, társadalmi munkaként betöltött tisztségviselői szerepe, bizottsági tagsága, a büntetlen előélete, megromlott egészségi állapota, az időmúlás és a cselekmény kísérleti szakban maradása.

Az alkalmazott büntetés tartamának meghatározásakor helyesen foglalt állást a törvényszék, amikor az egyébként két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetni rendelt bűncselekményért a büntetési tétel alsó határát el nem érő, a kétszeres enyhítés lehetőségének kihasználásával meghatározott 10 hónap tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést alkalmazott.

A vádlott előélete, személyisége, társadalomra veszélyessége és a cselekmény jellege alapján, helyesen ítélte meg a törvényszék azt is, hogy alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak

végrehajtás nélkül is elérhető, így helyesen döntött a Btk. 85.§ (1) bekezdése alapján a büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztéséről.

A másodfokú bíróság e körben azonban a cselekmény tárgyi súlyához igazodóan a nyomatékosabb visszatartó erőre tekintettel az elsőfokú bíróság által a törvényi minimumban megállapított mértékű próbaidőnél hosszabb tartamú, a Btk. 85.§ (2) bekezdésében írt keretek között megállapított 2 évi próbaidő megszabásával látta megvalósíthatónak a büntetési célokat, ezért az annak súlyosítására irányuló fellebbezést megalapozottnak találta. Az így alkalmazott joghátrány nemében és tartamában is helytálló, az arányos, szükséges és egyben elégséges joghátrány, amely eltúlzottan enyhének nem tekinthető, ezért a másodfokú bíróság további súlyosításra nem látott lehetőséget.

másodfokú bíróság *a vádlottat* kérelmére - *mint arra* az előélete és a cselekmény elkövetése óta tanúsított magatartása alapján *érdemest* - a Btk. 102.§ (1) bekezdés alkalmazásával *előzetes mentesítésben részesítette, figyelemmel az enyhítő körülmények között megjelölt tényekre is.*

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek, a jogi indokolás is teljeskörű.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélőtábla a Székesfehérvári Törvényszék 2017. szeptember 12. napján kihirdetett 16.B.39/2016/21. számú ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően *megváltoztatta, egyebekben* a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján *helybenhagyta, pontosan megjelölve a vádlott tartózkodási helyét.*

Győr, 2018. január hó 31. napján

. Széplaki László sk. a
tanács elnöke

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk. dr. Vajda Edit sk. bíró
előadó bíró

Záradék:

Ez az ítélet és az abban foglalt változtatással a Székesfehérvári Törvényszék 2017. szeptember 12. napján kihirdetett 16.B.39/2016/21. számú ítélete 2018. január 31. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2018. január hó 31. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke